

DIVENDRES SANT - 2015

Catedral de Vic - Ofici de lectura i laudes – 3-4-2015

El Divendres Sant és el dia en què els cristians volem viure en actitud contemplativa davant el misteri de la creu de Jesucrist. Les nostres paraules han de ser poques i hem de deixar que la Paraula de Déu ens porti al misteri d'aquest dia: Com és que Déu ha enviat el seu Fill fet home per nosaltres i el deixa morir a la creu? Quin és el preu que aquesta mort ha de pagar? Per què calia la sang del Fill de Déu per a salvar-nos a nosaltres els homes? La raó resta en silenci perquè parli el cor de Déu. La raó s'il·lumina quan la fe adora el misteri de l'amor infinitament misericordiós de Déu.

Ara, en aquesta hora litúrgica, deixem que ressonin aquelles paraules de Jesús a la creu que travessen els temps i els llocs per a restar sempre com a misteri ple de llum. Les trobem en els evangelis de Mateu i de Marc en llengües semítiques: *Elí, Elí, lamá sabactani? Eloí, Eloí, lamá sabactani?*, que traduïdes signifiquen: *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Amb paraules del salm 22, Jesús expressa la seva foscor en aquesta hora del suplici més gran. Jesús crida amb veu forta amb una urgència desesperada. Però, com a cosa ben estranya en aquest suplici de la creu, el seu crit no és de ràbia, sinó de pregària. En el moment més fort, en el dolor més intens, del cos i de l'ànima, Jesús prega amb el salm i expressa el que hi ha en el seu cor. Jesús expressa que se sent abandonat de Déu, del Pare. Però ell prega i, per tant, no ha perdut l'esperança. Cridar Déu, dient-li «Déu meu» implica confiança, malgrat l'hora de tenebra i de mort. La pregària de Jesús proclama amb confiança que el poder de les tenebres no ha estat capaç de separar-lo del Pare. Però, tot i això, Jesús mor amb un perquè als llavis. «Sols qui de veritat ha posseït Déu en l'aliança sap què és veure's de veritat abandonat per ell. Però totes les "nits fosques" de l'Antiga Aliança i de la Nova són, en el millor dels casos, aproximacions, llunyans indicis de l'inaccessible misteri de la creu; perquè és irrepetible el Fill de Déu, ho és també la seva experiència de veure's abandonat pel Pare» (Von Balthasar).

En aquest sofriment en el grau màxim, hi trobem l'expressió més clara i al mateix temps més misteriosa de l'amor de Déu a favor nostre: l'amor misericordiós de Déu que paga el preu del rescat del nostre pecat, que porta a la mort. Benet XVI en la seva primera encíclica deia: «En la seva mort en la creu es realitza aquest posar-se Déu contra si mateix, en lliurar-se per donar nova vida a l'home i salvar-lo: això és amor en la seva forma més radical» (DCE, 12).

Tot el misteri de la creu de Crist parla de vida i d'amor. La creu és l'arbre de la vida on morí l'Amor, perquè en ell tots tinguem vida. Mirar la creu de Crist sense por és camí de veritat i de consol, camí d'esperança i d'alegria que mai no mor, camí d'amor autèntic, amarat de misericòrdia.

CELEBRACIÓ DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Acabem d'escoltar el relat de la passió del Senyor en l'evangeli segons sant Joan i voldria, en aquestes breus paraules, parar-me en un fet posterior a la mort de Jesús que acabem d'escoltar. El pit de Jesús mort a la creu fou traspasat i, a l'instant, en brollà sang i aigua. Aquesta pràctica dels soldats romans envers els crucificats ja morts es converteix en expressió de la donació total de Jesús. D'ell brolla la vida i la salvació.

En ell, mort en creu i ressuscitant, se'ns han oberts als homes les fonts de la salvació, de l'amor diví, dels sacraments, de la vida.

A la mateixa hora en què es matava l'anyell pasqual al temple de Jerusalem, i el sacerdot, segons la llei jueva, feia una incisió en el cor de la víctima perquè en sortís la sang; en aquesta mateixa hora el soldat romà va colpejar el pit de Jesús amb la llança per travessar el seu cor. La sang de l'anyell pasqual va donar la llibertat al poble. Crist, amb la seva sang, la sang de la nova aliança, ha aconseguit per a tots els homes la llibertat del poder del pecat i de la mort.

I, l'aigua que brolla del costat de Crist, quin significat té per a nosaltres? En el llibre de l'Èxode apareix Moisès que, amb un cop del seu bastó, percutint la roca, en va fer brollar aigua (cf. Ex 17,6). El profeta Daniel ens parla de la visió del temple, del qual rajava aigua del costat dret, una font que es convertia en un riu, cada vegada més gran, el qual donava vida per on passava i sanejava el mar (cf. Ez 47,1ss). I el mateix Jesús, tal com trobem en l'evangeli segons sant Joan, va dir: *Del seu interior brollaran rius d'aigua viva* (Jn 7,38).

Sí, de Jesús mateix, del seu interior, del seu cor brollen rius d'aigua viva. Ho va fer aquell divendres, el divendres més sant de tota la història, mes continua fent-ho i ho farà fins a la fi dels segles. Jesús, en el silenci de la màxima pobresa, la de la mort, ens diu, de manera especial avui, en aquest dia sant:

*Oh, tots els assedegats, veniu a l'aigua,
veniu els qui no teniu diners!
Compreu i mengeu,
veniu i compreu llet i vi
sense diners, sense pagar res!* (Is 55,1).

Ens ho diu ell, el mateix que abans ha cridat: *Tinc set!* Quina paradoxa! El qui és el riu d'aigua viva, el qui ens crida a anar a l'aigua viva de franc, és el mateix que demana aigua, perquè té set!

Germans estimats, en Crist mort i ressuscitat, el misteri de Déu i el misteri de l'home prenen la llum definitiva, és impossible de saber qui és Déu i d'entendre el cor de l'home sense contemplar el misteri de Crist mort en creu per la nostra salvació i ressuscitat d'entre els morts per la nostra justificació.

En el cor de Jesús brollant sang i aigua hi trobem la certesa que la set que hi ha en el nostre cor pot ser associada per la font que és Jesús mateix. No apaguem mai la set del nostre cor! No l'enganyem amb succedanis que no l'omplen del tot! Quan el nostre cor no troba l'aigua de la vida, cau en el pecat, en la tristesa, en el buit interior, en l'aïllament. I totes aquestes realitats són realitats de mort, porten a la mort. Encara que aparentment podem anar vivint, realment som morts. L'home, la persona humana és la criatura que té set d'amor, set d'infinit, set de veritat, set de felicitat, set de vida. Del cor de Jesús en brolla sang, l'amor incondicional i gratuït, i en brolla aigua, l'Esperit Sant que sadolla el cor de la presència de Déu i ens converteix en temples de Déu. Sols Crist ens dóna la felicitat i la pau, que de manera esgotadora i decebedora cerquem fora, en les criatures, en l'afany incansable de tenir, de poder, d'aparentar. El papa Francesc ens ho diu d'aquesta manera: «La joia de l'evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament» (EG, 1).

Però també hem escoltat que Crist va cridar des de la creu: *Tinc set!* El qui és la font dels rius d'aigua viva té set. És la set de la fe i de l'amor de la criatura. Jesús vol sadollar el cor de les seves criatures amb ell mateix, perquè ell, que ens ha creat per amor, sap que solament el seu amor pot assaciar el nostre cor. Jesús en la creu es converteix també en el signe pobre, en el Déu pobre, que demana l'amor de tots i cada un dels homes i dones del món i de la història, perquè tots hem estat estimats i creats com a únics i irrepetibles. Jesús és el pobre, el captaire que truca a la porta del nostre cor incansablement: *Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi* (Ap 3,20). El Sant Pare ens diu: «Invito cada cristià, en qualsevol lloc o situació en què es trobi, a renovar ara mateix el seu trobament personal amb Jesucrist o, almenys, a prendre la decisió de deixar-se trobar per ell, d'intentar-ho cada dia sense descans. No hi ha raó perquè algú pensi que aquesta invitació no és per a ell, perquè ningú no queda exclòs de la joia reportada pel Senyor. A qui s'arrisca, el Senyor no el defrauda, i quan algú fa un petit pas cap a Jesús, descobreix que ell ja esperava la seva arribada amb els braços oberts» (EG, 3).

Els braços de Jesús han restat per sempre oberts en la creu, com a signe de l'obertura a tots els homes. Tots, encara que molts sense saber-ho, tenim set de Déu, set de l'aigua viva que brolla del cor obert de Jesús a la creu. Les paraules de Crist a la creu dient: *Tinc set!*, són una crida que de nou sentim en el nostre cor, per a llançar-nos de veritat a l'aventura de ser els missioners i evangelitzadors que la nostra Església i el nostre món necessiten. Nosaltres hem de ser com «càntirs» que en el desert del nostre món portem l'aigua viva de Crist als nostres germans, amb un cor ple de misericòrdia, mai de condemna, sinó d'acolliment fraternal, perquè amb el nostre testimoni clar, sincer i humil tots els homes puguin trobar Crist amb el seu amor misericordiós que mai no mor. Perquè ell, que ha mort en la creu, ha ressuscitat per dir-nos ben clar que l'Amor és més fort que la mort.

Preguem per tota la humanitat, adorem la creu redemptora, combreguem amb el cos de Jesús, aliment per al nostre camí. Deixem que la gràcia salvadora, que brolla de Crist mort en creu, arribi als nostres cors i, per mitjà nostre, a tots els nostres germans. Que intercedeixi per nosaltres santa Maria al peu de la creu, ferma en la fe i en l'esperança, plena d'amor al seu Fill i a tots els homes. Amén.